

PÜNKÖSDHÉTFŐN

(Szemelvények *Dr. Luther Márton* igehirdetéséből; átírva a jelenlegi helyesírási szabályok szerint)
Evangélium: János 3. rész, 16-21. (Jn 3,16; az „aranyevangélium” Nagypéntek ünnepének Útmutató vezérigéje és ez az igeszakasz Pünkösöd 2. ünnepének óegyházi evangéliumi igéje is; vedd és olvasd!)

Ez az evangélium egyike az újszövetségben előforduló legmagasztosabb beszédeknek és ha lehetséges volna, méltán véshetnénk azt aranybetűkkel szívünk táblájára. Legalább ezt a vigasztaló igét minden kereszténynek könyv nélkül tudnia kellene és szívében naponként elimádkoznia, hogy e szavak vérebe menjenek át és azokat megtanulva, vigasztalásra s a hitben való megerősödésére használhassa. Mert olyan szavak ezek, melyek a megszorodott szívet megvidámítják és a holt embert is megeleveníteni képesek, ha hit által rendületlenül ragaszkodunk azokhoz. Mivel azonban e szavakat gyarló emberi nyelv egész mélységükben kifejezni és kimeríteni nem képes, buzgó imádságban kérjük az Istent, hogy Szentlelke által ezen igéket szívünkbe írja bele, hogy azoknak értelmét felfogva, bennük vigaszt és örömet találjunk.

Ez az Isten pedig, ez a végtelen és kimondhatatlanul jóságos Isten, minden mértéket meghaladó módon nyújtja ajándékát. Mert amit ad, azt nem mint megérdemelt jutalmat, nem kötelességszerűen adja, hanem – miként az ige szól: szeretetből. Olyan ajándékozó ő tehát, aki szívéből, mélységes, isteni szeretetből ad, miként mondja: Isten szerette e világot.

Itt magával Isten Fiával kínálnak meg bennünket, s Isten maga mondja, hogy fogadjuk el az ő ajándékát s tartsuk meg azt tulajdonunkul. Ám akiknek ez nem kell és akik Istennek hátat fordítanak, azok mi magunk vagyunk. Ítéljétek meg tehát, mily nagy, borzasztó bűn a hitetlenség. Mert az embernek megáll az esze, hogy valaki ilyen ajándéktól húzódozhatna és azt megvethesse. Kitűnik ebből tehát, mily őrült és ostoba az egész világ, midőn ilyen ajándéknak nem örvend s még azt sem akarja megtenni, hogy hozzányúlna s elvennie, amivel megkínálják. Ha egy forint vagy egy új öltöny volna az, akkor két kézzel nyúlának utána s örömmel fogadnák azt, de mivel maga Istenfia az, ki-ki ajkát biggyeszi, mintha szüksége sem volna rá.

Avagy ezt a kegyelmes Istent nem kellene-e szívből viszonszeretnünk s tőle minden jót várnunk, azt az Istent, aki a bűnöket megbocsátja s a gonosz és hálátlan világnak megszámlálhatatlan rút bűneit meg nem torolja? Ahol ugyanis Isten szerelme van, ott van a bűnbocsánat is. Nyissuk meg tehát szívünket s gondolkodjunk tovább e szeretetről; ha Isten e világnak, az ő született ellenségének, annyit adhat, önmagát adja, akkor bizonyára mást nem várhatunk, nem remélhetünk tőle, mint csupa kegyelmet és nyájasságot s bárminő legyen is sorsunk e földi életben, jó vagy rossz, ragaszkodjunk e szeretethez, tudván, hogy Istentől a Krisztusért minden jót várhatunk.

A hitnek, egyedül csak annak kell e kincset megragadnia. A hitetlenséget pedig csupán az evangélium által lehet kiűzni. Ezt pedig maga az Úr Jézus hirdeti nekünk, hogy Isten igéjében kételkedni semmi okunk se legyen. Azért mi is egyedül Isten irgalmassága folytán üdvözülünk s e kegyelmet csupán a hit által tehetjük magunkévá, minden mi hozzájárulásunk és érdemünk nélkül, hogy mindazt, ami az örökéletre és bűnök bocsánatára nézve szükséges, Istennek a Krisztus által való szeretete és irgalmassága foglalja magában.

Erre segítjen minket a mi Istenünk és szerető Atyánk, az ő Fia, a mi üdvözítő Úr Jézus Krisztusunk által. Ámen.

A [teljes igehirdetés](https://www.garainyh.hu/luther/566-579.php) forrása: <https://www.garainyh.hu/luther/566-579.php> **Válogatta:** G. A.